ל) ת"כ שמיני פ"ב ה"ב,

ל) ת"כ שמיני פ"ב ה"ב, כ) ת"כ שם, ירושי שבועות פ"ד ה"א, ג) לעיל ק: ירושי פסחים פ"ז ה"ט, ו) ירושי שם, זהר במדבר ריד., כ) ירושי יומא פ"א ה"א, ו) שנת פו, יומא פ"א ה"א, ו) שנת פו,

ו) ת״כ אמור פ״ג ה״ח, **ה**) לקמן

ל ת"כ אמור פ"ג ה"ח, ה) נקמן קיג, ע) שבת פז:, י) ע' תדא"ר יא, כ) [ע' זה באורך במו' יומא ט. ד"ה ולא], () [עי' מוס' יומא ט. ד"ה ולא וכו'

שהעתיקו בשם ספרי נוסחה

הגהות הב"ח

האי דקלמר: האי דקלמר:

שינויי נוסחאות

זו לה כהא דא"ר אילעי דא"ר

נמחק (ש"מ): ין ל"ל נאמרו. וכן

להלו (*ש"ח: יאן עי׳ אות כו:

מון הוא ואכלתי חטאת (m"w*)

ומפרקו (ש"מ): כ] לנשרפת למה נשרפה דרישה כו' כל"ל

ניתל תיכות בן אהרן. ונות:

ו. וידבר אהרן אל משה הן עלים בעלים בעלים בעלים בעלים בעלים לפני ידלים בעלים לפני ידלים בעלים בע היום הייטב בעיני יהוה: ויקרא י, יט ויקרא י

2. וְאַת שְׁעִיר הַהַּיְּטָאת דְּרִשׁ דְּרִשׁ משָׁה וְהִנָּה שַׁרְף וִיִּקְצף עַל אָלְעָוָר וְעַל אִיתְמָר בְּנִי אָהָרן הַנּוֹתְרם לַאמֹר:

ויקרא י, טז 3. מדוע לא אכלתם את כ. בַּוּוּיצִּ לא אֲבַלְינֶם בַּיֹלְדְשׁ בִּי לְרַשׁ הַחַּשְׁאת בְּמִלְּחֹם הַּלְּדְשׁ בִּי לְרַשׁ לְשָׁאת אָת עוֹן הָעַדָה לְּכַפַּר לְשָׁאת אָת עוֹן הָעַדָה לְכַפַּר רְּשֶׁאַת אָזּוּ בְּּרְּיִ יְהֹוְה: עַלֵּיהָם לִפְנֵי יְהֹוְה: ויקרא י, יז

ויקרא י, יז 4. וְהָיְתָה לּוֹ וּלְזְרָעוֹ אֲחָרָיו בְּרִית בְּהָנַת עוֹלְם תַּחַת אֲשֶׁר קנָא לָאלֹהָיו וְיְכַבֶּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: במדבר כה, יג אַן אָל: ל. וְישָׁמֵע פִּינְדְּטְ הַבּּהָן וְנְשׁיְאָּע הָעָרָה וְרָאשׁי אַלְפִּי יִשְׁרָאֵל אֲשֶׁר אָתוֹ אָת הַיְּבְּרֵים אֲשֶׁר דְּבָרוֹ בְּנֵי רְאוֹבן וְבְנֵי נְד וְבְנֵי מְנֵשֶׁה וְיִיטֵב בְּעִינִיהָם:

יהושע כב, ל יהושע כב, ל

1. ויִּקַח משְׁה אָת הְּחָוּה

וְיְנִיפְּהוּ הְנִנְיְהְּרָּהְ לְּבְּנִי יְהְוָה
מָאֵיל הָמּלְאִים לְמשְׁה הָיְהּ
לְמְנָה בָּאֲשׁר צְוָה יְּהְוֹה אָת
משְׁה: ויִּקְרָא ח, כט

משְׁה: ויִּקְרָא ח, כט

7. לְחָם אֱלֹהְיִי מִקְּדְשׁיִ י געם איליי ביאן ב הַקְּדְשִׁים וּמִן הַקְּדְשִׁים יאבַל: ויקרא כא, כב

גליון הש"ם

, גמ' משה רבינו כה"ג. עי' ע"ו דף לד ע"א תוד"ה צמה:

מוסף רש"י

לא נתכהן פנחם כרי. שאע"פ שכבר ניתנה כהונה לזרעו של אהרן, לא ניתנה אלא לאהרן ולבניו שנמשחו עמו ולתולדותיהו שיולידו אחר המשחחן, אבל פנחס שנולד קודם לכן ולא נמשח לא בא לכלל כחונה עד כאן (בחדבר בה, יג):

ליקוטים

לא נתכהן פנחם עד שהרגו לומרי. בהכי ניחא מה שהעולם מקשים היאך הרג פנחס את זמרי ונטמא למת, דאיכא למימר דעד עכשיו לא ניתנה כהונה אלא עכשיו לא ניתנה כהונה אלה לאהרן ולבניו, אבל לבני בניו לא. וגם במלואים תמצא כתיב לאהרן ולבניו תעשה כתנות ולא לבני בניו. ועוד י"ל דהניחו לזמרי גוסס ולא מת ממש, וגוסס אינו מטמא. ועל זה הקשה הר״ר שמואל שהרי משמיני למלואים היה פנחס משוח מלחמה שכן מונה שמחה זו בשבע שמחות אלישבע אשת אהרן יתירה על האחרות. שהיה בז בנה יחירה על האחרות, שהיה בן בנה משוח מלחמה. ושמא משה נתן לו להיות משוח מלחמה אבל לעבודה ולדורות לא, וכאן ניתנה לו הכהונה לכל מילי ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם. (בעלי

בשלמא דרבי נחמיה היינו דכתיב הן היום הקריבו. כלומר קרבן זה לחובת היום קרב וקדשי דורות הוא ואכלתי

מבול יום פרק שנים עשר זבחים

אלא או שמעתי ושכחתי איבעי להו לשהוייה

ולמיכלא באורתא מומאה באונם באתה

בשלמא לרבגן היינו דכתיב יהיום אלא לרבי

נחמיה מאי היום חובת היום בשלמא לרבי

נחמיה היינו דכתיב יהן היום אלא לרבנן מאי

הן היום ה"ק הן ב הקריבו אני הקרבתי אמר מר

היום לשלשתן שישרפו מאי שלשתן דתניא

יואת שעיר החמאת ⁰דרש דרש משה שעיר 1²

וו שעיר נחשון חמאת זו חמאת שמיני יו 🚳

דרש שעיר של ראש חודש יכול שלשתן נשרפו ת"ל וחנה שורף אחד נשרף ולא

שלשתן נשרפו דרש דרש שתי דרישות למה

אמר להו מפני מה חמאת זו נשרפה ואלו

מונחות ואיני יודע איזהו כשהוא אומר

יואותה נתן לכם לשאת את עון העדה הי יהוי

אומר זה שעיר של ראש חודש שפיר קאמרי

ליה רבי נחמיה למעמיה דאמר קדשי שעה

לא פסלה בהו אנינות אמר מר היה לו יו

לאכלה לערב שפיר קאמרי ליה ⁰קסבר אנינות לילה דאורייתא דבר אחר והלא פינחס

היה עמהן שפיר קאמרי ליה סבר לה ז כרבי

אלעזר דאר"א א"ר חנינא סלא נתכהן פינחם

עד שהרגו לזמרי דכתיב יוהיתה לו ולזרעו

אחריו ברית כהונת עולם רב אשי אמר עד

ששם שלום בין השבמים שנאמר זוישמע

פינחם הכהן ונשיאי העדה וראשי אלפי ישראל

וגו' ואידך נמי והכתיב והיתה לו ולזרעו אחריו

כי כתיב ההוא בברכה הוא דכתיב ואידך

נמי הא כתיב וישמע פינחם הכהן ההוא ליחם

זרעו אחריו חואמר רב ° סמשה רבינו כהן גדול

חטאת היום בתמיה לא להו שמעת אלא בשל שעה אלא לרבנן דאמרי שמא לא שמעת אלא בלילה קאמר ליה מאי (ה) היא דקאמר ליה

הן היום הקריבו הכי קאמר ליה אמרת לי דילמא באנינות אקריבתיה וכי הן בניי ההדיוטות היום הקריבו שום קרבן אני הקרבתי אותם זו היא גירסת הקונט׳ ופירושו והשתח לפי זה למ"ד מפני אנינות נשרפה הוי הן היום בניחותא ולמ"ד מפני טומאה הוי בתמיה וקשה דלעיל בריש פ"ב (דף מו.) משמע איפכא ונראה דגרסינן נמי בהך פירכא בתרייתא בשלמא לרבנן היינו דכתיב הן היום כמו בקמייתא ובתרוייהו פריך לר׳ נחמיה מדכתיב היום כדמפרש בחונט׳ בקמייתא ומשני הכי קאמר וכי הן מו הקריבו אני הקרבתי כל הקרבנות שקרצו היום: ההוא בברכה הוא דכתיב. שברכו הקב״ה שיהיה כהן ומיד היה יכול להיות כהן אלא שתחילה לריך להלבישו ולמושחו ולחנכו בחביתין כדין הדיוטות המתחנכים בחביתין כדאמרינן בסוף התכלת (מנחות דף נא:) אבל שמא לא נתרלו לו כל ישראל באותה שעה מפני שהרג נשיא שבט עד ששם שלום בין השבטים בימי יהושע ואז נתרלו לו והלבישוהו דומשחוהוז וחנכוהו בחביתין: י ואידך נמי הכתיב וישמע פנחם הכהן ההוא לייחם זרעו אחריו. פי׳ מימי משה נתכהן וכששם שלום נתייחם ליקרא כהן ולייחס זרעו במעלות כהונה להיותם כהנים גדולים שכן מלינו בדברי הימים (א' ה') שלא היו כהנים גדולים אלא מפנחס ובספרי מפיק ליה מאת בריתי שלום שעמדו ממנו שמונים שו כהנים בבית ראשון ושלש מאות בבית שני וכולם נמנו בספרי 0:

יו וחולק בקדשי שמים היה שנאמר ימאיל המלואים למשה היה למנה מיתיבי והלא פינחם היה עמהן ואם איתא לימא והלא משה רבינו היה עמהן דילמא שאני משה דמריד בשכינה ידאמר מר משה בהשכמה עלה ובהשכמה ירד מיתיבי קרשי קרשי מקרשי ומן הקרשים ומן הקרשים המרו קרשי קרשי קרשים אלהיו למה נאמר ז קדשים קלים ואם נאמרו קדשים קלים למה נאמר קדשי קרשים אילו לא נאמר קדשים קלים הייתי אומר קדשי קדשים הוא דאוכל שהרי הותרו לזר ולהן או קדשים קלים לא יאכל ואילו לא נאמרו קדשי קדשים הייתי אומר בקדשים קלים יהא אוכל שהן קלים בקדשי קדשים לא יהא אוכל לכך נאמרו קדשי קדשים ולכך נאמר ין קדשים קלים קתני מיהא שהרי הותרו לזר ולהן יו לאו משה אמר רב ששת לא בבמה לזר יו וכדברי יוהאומר

יש מנחה בבמה מיתיבי מרים מי הסגירה א"ת משה הסגירה משה זר הוא

טומאה באונס. שרצו להשהותה עד הלילה ולאוכלן כולן יחד ונטמאת באונס: בשלמא לרבנן. דאמרי אחד קדשי שעה ואחד קדשי דורות לילה הותר להן ולא יום עד בו הלילה היו רולין להשהותה היינו דכתיב ואכלתי חטאת היום אני אונן ואוכל היום חטאת שמא לא שמעת אלא בלילה: אלא לרבי נחמיה. דאמר מה שהותר להם הותר וייטב בעיניו לא בוש משה לומר לא שמעתי

אפי׳ ביום כגון קדשי שעה ומה שנחסר נחסר חף בלילה: מחי וחכלתי חטאת היום. בלילה נמי קדשי דורות הוו אסירי דהאמר מפני אנינות נשרפה ולא המתינו עד הערב ויאכלוה אלמא קסבר אנינות לילה דאורייתא והכי אמר לקמן: מאי היום חובת היום. כלומר קדשי דורות שהן חובת היום של ר"ח אתה אומר לי לאכול אוכן והיינו חטאת היום חטאת הקבוע ליום: בשלמא לרבי נחמיה היינו דכתיב הו היום החריבו. כלומר קרבן זה לחובת היום קרב וקדשי דורות הוא בו ואני אוכלן אונן בתמיה שמא לא שמעת אלא בשל שעה: אלא לרבנן. דאמרי שמא לא שמעת אלא בלילה קאמר ליה מאי
(כ) היא דקאמר ליה הן היום הקריבו: הכי קאמר ליה. אמרת יו דילמא באנינות אקריבתיה וכי הן בניי הדיוטות יחו היום הקריבו שום קרבן אני הקרבתי את הכל: שעיר נחשון. שחותו היום היה רחשון להקרבת נשיאים דתניא בסדר עולם [פ"ו] בכ"ג באדר התחילו המלואים וכל שבעת הימים היה משה מעמיד המשכן

 (A) גמ' שעיר זה שעיר של נחשון החטאת זו חטחת יום שמיני דרש משה זה שעיר של ר"ח: (ב) רש"י ד"ה חלח וכו' מאי האי דקאמר: (ג) ד"ה קסבר אנינות לילה: (ד) ד"ה שהרי וכו' דכתיב והנותר וגו': (ה) תום' ד"ה בשלמא וכו' מאי א] אלא אמר שמעתי (כי״מ): ב] הן היום הקריבו (כי״מ). וכלי״ל הן היום הן הקריבו: ג] היה להם לשלשתן (m-m). ב] שמיני של מילואים. דרש זה שעיר כו׳ (כי־צ): ה] נכתה״י נוסף איזה הוא דרב שנושא את עון העדה: ו] ל"ל להם (ש"מ): זן לה כהא דא״ר אילעי דא״ר אילעי אמר רבי חנינא כוי (ש״מ, וכעי״ז בב״ש): ה] אחריו הוא דאתא (ש״מ): מ] גדול היה וחולק כל״ל. וישכת היה ללהלן יב] נאמרו (בי"צ): יג] ולהן מאי זר לאו כל"ל (*ש"מ): יד] מיכת לזר (מחק (*ש"מ): מו] ל"ל ועד ומקריב את קרבנותיו בכל בקר ובקר ופרקו יש ובשמיני העמידו ולא פירקו ("ש"ם): מון הוא ואכלהי הטאת היום בתמיה כלומר ואני אוכלן אונן לא שמעת וכרי (שמכי־ובים). [חינים שמא ליתל ככל כמס"י ולפו"ין: יון דאמרת לי דילמא (כי־פּ): יהן שהם לי דילמא (כי־פּ): יהן שהם הירוטות לכ"ע (ש"ם): ימן ["ל"ל "ב"ם] "ל"ל "ב"ם. והוא ראש חדש ניסן ש ואותו היום נטל עשר עטרות וכו': הטחת שמיני. שבח חובה לשעה דכתיב [ויקרא ט] קחו שעיר עזים לחטאת: שתי דרישות. דרישה לנשרפות כו דרישה למונחות למה מונחות להמתין לערב ולא נאכלו ביום: וחיני יודע חיזו היח. תנח דמתניתא הוא דקמהדר למילתיה: **הוי** כג] בפנחס והאי קרא התם כתיב כל"ל [ור"ל התם נפרשה דשימת שלוס]. והמ"ד ומה"ד אומר זה שעיר ר"ח. שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו כדאמר בשבועות

> דאמרן לר' נחמיה היה להן לשלשתן שישרפו: קסבר (ג) לילה דאורייםא. ומהכא נ"ל כאן דמותקראנה אותי כאלה יליף מפני אנינות נשרפה ומדלא אכלוה לערב נפקא ליה אנינות לילה דאורייתא ור' יהודה לדורות אית ליה אנינות לילה דאורייתא אבל לאותו היום הותרה דדריש היום אני היום אסור ולילה מותר כו': ברים כהונם עולם. תחת אשר קנא. אלמא מכאן

(דף ב.): שפיר קח"ל. לעיל קחי

בברכה כתיב (שמכ"י וצ"ק): בד] תיכות המוסגרות ליתה בכתה"י וד"ו וושם תיבות לייחם שלפנינו הביחוטו של ברש"י בעין מספר ישן וכ"ה ברש"י בעין יעקב [ר' ח"א מהרש"א], וכן ישוני השמכ"י אלא מועחק בגליון השמכ"י שהועבר עליו הול תיאועפר עניו קונמוס: בה] בש"מ הגיה ככהגים: בו] בכי"פ עוסק: בז] בכי"י בון פניים נוסק. בון מניים ולכהן: בחן הוריה (בתהיי ושיח): במן נלי לחיבת ושוק ט"ס הול, לשוק על לאל המינוליום נקטר על המוצח לדכתי בקלא (עודש): לן בכתהיי נוסף מבשר המילואים. ועי שמות כט לל וטס מפולט עד בוקר. [מעמ"כ וטס מפולט עד בוקר. [מעמ"כ בקלמ דויקלמ ח לב שהביל הכ"ח]: לא] דהא לא אשכחן זר אוכל בקדשי קדשים אלא במילואים (כתה"ר): לב] הורים "ש"מ): לג] ושוק נוהג כדתניא ("ש"מ): לד] ואין (כתה"י): לה] 5"ל שמא לא (גליון). וע" לעיל חות טו: לון הן היום לעיל אות טו: לו] הן היום לעיל אות טו: לו] הן היום הקריבו (ש"מ): לו] נד"ו שמונה. כחנים עשר כהנים

בבית ראשון ושמונים בבית שני, ועי תוס' יומא ט ע"א ד"ה ולא, כאורך:

ואילך הוא: ששם שלום בין השבטים. בימי יהושע בשבט בני גד ובני ראובן שבנו את המובח בעבר הירדן ובקשו שאר שבטים לעלות עליהם לצבא ושלחו את פנחם לדבר עמהם: וישמע פינחם הכהן. בכל מקום אתה מולא פינחם בן אלעזר בן אהרן בי הכהן אין כהונה כתובה אלא באלעזר וכאן כתובה בפנחס בו: ההוא. קרא התם בברכה כתיב בשרו שלא תפסוק כהונה מזרעו אבל עדיין לא נתכהן: לייחס זרעו אחריו. ביו[מימי משה נתכהן וכששם שלום נתייחם ליקרא כהן ולייחס זרעו במעלות כהונה להיותם כהנים גדולים שלא הי׳ כהנים גדולים אלא מפנחס] °: למשה היה למנה. לשון חלוקה בכהנים כהו: טריד בשכינה. ולא היה עסוק כו באכילת קדשים שהדבור טורדו להיות תמיד בהר מבקר ועד ערב: בהשכמה עלה. להר בימי מתן תורה כשהיה עולה ויורד לקדש את העם ולהשיב את דברי העם אל ה' בפרק רבי עקיבא במסכת שבת (דף פו.). אלמא טרוד היה: לחם אלהיו וגו'. בבעל מום כתיב להתירו בקדשים: שהרי הוחרו לור ולהן ביו. קא ס"ד הותר ביו לור במשה קאמר שאכל חזה ושוק 🖾 של איל המילואים וקדשי קדשים היה כדכתיב ביה [ויקרא ח] בשלו את הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלו אותו ולא נאכל אלא ליום ולילה דכתיב נשם וואס יותר א וגו': בקדשים קלים. בחזה ושוק של שלמי יחיד לא יחלוק עם אחיו שלא מצינו זר ופסול חולק בהן: לאו משה. דהא לאו זר אוכל בקדשים אלא במילואים: לא בבמה קאמר. דהותרו לור ולדברי האומר בפרק אחרון (דף קיג.) יש מנחה בבמה קטנה ומנחה קדשי קדשים היא ואוכלין שיריה זרים כבן שהיו עובדים בבמה קטנה שהזר עובד שם כדאמר בפרק במרא [דף קיג.] אבל קדשים קלים לא יאכל בחזה ושוק של כהנים שהרי לא הותרו לזר דלא אשכחן זר חולק במורם משלמי יחיד דאילו במקדש נאכל לכהנים ובבמה קטנה לא היה חזה ושוק 🗗 כדתניא בפרק בתרא [דף קכ.] חזה ושוק בבמה גדולה ואין חזה ושוק בבמה קטנה. והאי דבעי למינקט כדברי האומר יש מנחה בבמה דאי אין מנחה בבמה אין לך עוד קדשי האכלין בבמה דאילו חטאת ואשם בבמה למינקט כדברי האומר יש מנחה בבמה אין ליש לך נדר ונדבה בקדשי קדשים אלא עולה ומנחה: לא קרבי דמנן (מגילה דף ט:) כל שאין נידר ונידב אין קרב בבמה אין ליש לך נדר ונדבה בקדשי קדשים אלא עולה ומנחה: